

РЕШЕНИЕ

№ 37101

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 24.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **2178**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 ЗУТ.

Образувано е на основание постъпила жалба от „Джей Си Деко Имидж“ АД, [населено място], депозирана чрез Изпълнителния директор на дружеството, срещу Отказ на вр.и.д. Гл. архитект на СО за подновяване на разрешение за поставяне на рекламен елемент по Заявление вх. №САГ24-АХ00-321/30.04.2024 г., обективиран в Писмо Към САГ24-АХ00-321-11/02.09.2024 г. В жалбата се твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен, доколкото е мотивиран с твърдението, че в съседен имот е налице действащо Разрешение за поставяне на рекламен елемент. Според оспорващия срокът на действие на това разрешение е изтекъл. Освен това е изложено, че оспорения отказ е необоснован, тъй като в писмото няма данни на какво разстояние се намира рекламният елемент, предмет на другото разрешение за поставяне. Твърди се, че доколкото двата рекламни елемента са от различен вид, то се изисква спазване на нормата за разстояния между елементи от по-малкия вид, съгласно т.2.6 от Приложение №1 към чл.4 от НПОРИМДЕРДТСО, при което е налице отстояние, съобразено с изискванията на закона. По тези съображения, подробно мотивирани и поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител адв. Г. И., доразвити в представена писмена защита, се иска отмяна на оспорения отказ. Претендира се присъждане на разноски по приложен списък.

Ответникът, Гл. архитект на СО, чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. В., в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната недопустимост, респективно неоснователност. Подробни доводи са развити в представени писмени бележки. Счита, че оспореното писмо няма белезите на ИАА и не подлежи на съдебен контрол. В условията на евентуалност счита, че подадената жалба е неоснователна и недоказана, поради което следва да

бъде отхвърлена. Излага съображения за законосъобразност на оспорения акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираните от оспорващия разноси за адвокатско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка. Назначена е и приета СТЕ, заключението по която е оспорено от процесуалния представител на ответника.

Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Видно от приложената административна преписка, на оспорващото дружество е било издадено от Гл. архитект на СО Разрешение за поставяне №262/30.06.2014 г. за рекламен елемент с площ над 12 кв. м (8/3 м) в ПИ с идентификатор 68134.1970.185, УПИ XI-185, кв.16, м. „Киноцентъра – 3 част – разширение“, район „ВНитоша“, [улица], [населено място]. Същото е било със срок до края на срока на договора за наем, но не повече от 5 години. С приетите с Решение №717, взето по Протокол №71/06.11.2014 г. на СОС, в сила от 06.11.2014 г. изменения в НПОРИМДЕРДТСО, максималният срок, за който може да бъде издадено разрешението за поставяне е удължен на 10 години, като по силата на §5, ал.2 от Преходните и допълнителни разпоредби на тази наредба, срокът на действащите към влизане в сила на измененията разрешението за поставяне е удължен до размера на максимално предвидените срокове. Следователно срокът на Разрешение за поставяне №262/30.06.2014 г. е бил до 30.06.2024 г.

На 30.04.2024 г. оспорващото дружество е подало заявление с вх. №САГ24-АХ00-321 до Гл. архитект на СО с искане за подновяване на Разрешение за поставяне №262/2014 г. на рекламен елемент с едностранна рекламна площ 24 кв. м (8/3 м) в ПИ с идентификатор 68134.1970.185, УПИ XI-185, кв.16, м. „Киноцентъра – 3 част – разширение“, район „В.“, [улица], [населено място], съобразно чл.30, ал.5 от НПОРИМДЕРДТСО. Към заявлението са приложени Скица на ПИ с идентификатор 68134.1970.185, Договор за наем на рекламна площ от 01.03.2019 г.; Конструктивно становище от инженер-конструктор; становище от ел. инженер и декларация, според която не са отпаднали основанията за издаване на Разрешение за поставяне на рекламен елемент №262/2014 г.

Заявлението е разгледано на проведено на 06.06.2024 г. заседание на ОЕСУТ, като видно от приложения Протокол №ЕС-Д-37 по т.9 от двенвия ред ОЕСУТ е приел решение, че не дава съгласие за издаване на ново разрешение за поставяне, тъй като в съседен имот има действащо РП №124/22.05.2015 г., при което не са налице изискванията на Приложение №1 от НПОРИМДЕРДТСО за отстояние между рекламни елементи.

С оспореното в настоящото производство Писмо Към САГ24-АХ00-321-11/02.09.2024 г. вр.и.д. Гл. архитект на СО дружеството е информирано по повод подаденото от него заявление от 30.04.2024 г., че искането е разгледано на ОЕСУТ, който е приел решение, че не дава съгласие за издаване на разрешение за поставяне, тъй като в съседен имот има действащо РП №124/22.05.2015 г. и не отговаря на изискванията Приложение №1 от НПОРИМДЕРДТСО за отстояние между рекламни елементи.

Писмото е получено от дружеството на 05.09.2024 г.

В хода на процеса, за да установи, че е налице друго действащо разрешение за поставяне на рекламен елемент, ответникът е представил Разрешение за поставяне №124/22.05.2015 г. на Гл. архитект на СО. Със същото е разрешено на „Адженда медия“ ЕООД, [населено място] поставянето на рекламен елемент с едностранна рекламна площ 12 кв. м (4/3) в УПИ XVI-1162, кв.15, м. „Киноцентъра – 3 част – разширение“, район „В.“, [улица]. Това РП е издадено за срока

на договора за наем от 01.12.2014 г., но за не повече от 10 г. Видно от представения Договор за отдаване под наем на земна площ от 01.12.2014 г., същият е със срок от 5 години, следователно е изтекъл на 01.12.2019 г. Следващият представен договор за наем за същия обект е от 09.01.2025 г., т.е. след датата на издаване на процесното писмо. Видно от приложената кореспонденция между НАГ и „Адженда Медия“ ЕООД, от дружеството е изискана информация относно актуалността на приложения към преписката договор за наем. С уведомително писмо същото е отговорило, че има действащ Договор за наем на рекламно съоръжение до 31.12.2025 г., приложен към преписката и удостоверяващ валидността на разрешителното за рекламно съоръжение до 22.05.2025 г. Такъв договор обаче от ответника по делото не е представен. При така представените от ответника доказателства и доколкото няма последващ договор за наем след 01.12.2019 г., то следва извод, че и срокът на Разрешение за поставяне №124/22.05.2015 г. на Гл. архитект на СО е изтекъл на тази дата.

От заключението на вещото лице по назначената и приета СТЕ се установява, че отстоянието между двата рекламни елемента, измерено графично, е около 67,70 метра. Вещото лице е дало заключение, че главното платно на Околовръстното шосе е път I-1, част от европейски път Е79. Локалното трасе към Околовръстно шосе, на което са били поставени рекламните съоръжения, се класифицира под друг функционален клас III – районни артерии, съгласно чл.12, ал.1, т.3 ат Наредба №РД-02-20-2 от 20.12.2017 г. за планиране и проектиране на комуникационно-транспортната система на урбанизираните територии, като локалното платно не е самостоятелен първокласен път. При това положение и съобразно т.2.6 от Приложение №1 към чл.4 от НПОРИМДЕРДТСО за улици от III клас разстоянието между процесните елементи, които са по 2.1.2 и 2.1.3 следва да е 60 м, което в случая е в рамките на допустимите граници.

Оспорвайки заключението на вещото лице, процесуалният представител на ответника твърди, че ако се приеме хипотезата, че локалното платно на Околовръстен път [населено място] се различава като клас улица, следва да се приеме, че същото е втори клас, а не трети. В тази връзка счита, че ясно в Наредба №РД-02-20-2 от 20.12.2017 г. за планиране и проектиране на комуникационно-транспортната система на урбанизираните територии е посочено, че локалните платна се характеризират като първи или втори клас. Позовава се и на Приложение №2 към чл.18 от същата наредба относно функционалните и транспортни характеристики на улиците. Предвид това счита, че за улици от първи клас разстоянието между рекламните елементи следва да е 100 метра, а за улици от втори клас – 80 метра, каквито разстояния в случая не са налице.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съдът намира, че оспореното писмо има белезите на ИАА, а не само уведомителен характер както твърди ответникът. С оглед посоченото в същото и доколкото не са дадени указания и срок за изпълнение, както и при липсата на издаден в следствие друг изричен отказ, съдът приема, че същото има характер на отказ за издаване на исканото разрешение, който е ИАА по смисъла на чл.214 ЗУТ, подлежащ на съдебно оспорване. Жалбата е депозирана в законоустановения в чл.215, ал.4 ЗУТ срок. От наличните към преписката доказателства се установява, че писмото е получено на 05.09.2024 г., а жалбата е подадена на 18.09.2024 г. Предвид това същата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че е и ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл.168 АПК, съдът преценява законосъобразността на АА, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са разпоредбите при издаването и съобразен ли е с целта, която преследва закона. При преценката си съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в АА.

Оспорения отказ за издаване на разрешение за поставяне на рекламен елемент е издаден от

компетентен орган – Гл. архитект на СО, съобразно правомощията му, предвидени в разпоредбата на чл.26, ал.1 от НПОРИМДЕРДТСО, вр. чл.57, ал.1 ЗУТ.

При издаване на оспорения акт не е спазена законовата форма, съгласно чл.59 АПК, доколкото отказът за издаване на исканото разрешение за поставяне не е обективизиран в изискуемата от закона заповед. Но тъй като от съдържанието му става ясно от кого е издаден и по кое искане, като са изложени, основанията, обосноваващи отказа, съдът приема, че това нарушение не е от категорията на съществени, които да обусловят отмяната му само на това основание. Предвид това съдът приема, неиздаването на акта във формата на заповед не е отменително основание по чл.146, т.2 АПК. В същото време съдът приема, че не са спазени изискванията на чл.59, ал.2 АПК и отказът не е достатъчно мотивиран. Това е така, тъй като в оспореното писмо само е посочено като основание за издаването му наличието на друго разрешение за поставяне, при което е прието, че не са налице отстояния между двата рекламни елемента, без да е конкретизирано какво е необходимото отстояние. Това нарушение обаче съдът приема, че не е от категорията на съществени, доколкото този факт е установим в хода на съдебното производство. Предвид това съдът приема, че не са налице отменителни основания по чл.146, т.2 АПК.

Съдът намира, че при издаване на оспорения отказ са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, които са довели и до материална незаконосъобразност на крайния акт. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

За да приеме, че не са налице основания за издаване на исканото РП и ОЕСУТ и Гл. архитект на СО се позовават на действащо в съседен имот РП №124/22.05.2015 г., при което приемат, че не са налице изискванията за отстояние между рекламните елементи. В същото време в хода на административното производство не са събрани доказателства, че РП №124/22.05.2015 г. е действащо. Това е било необходимо, тъй като същото е било издадено за срока на договора за наем от 01.12.2014 г., но за не повече от 10 г. Следователно административният орган е следвало да извърши проверка на срока на договора от 01.12.2014 г., каквато не е извършена. Ако беше извършел такава щеше да установи, че срокът на този договор е 5 години, при което и срокът на РП №124/22.05.2015 г. е изтекъл на 01.12.2019 г. При това положение би се стигнало до извод, че няма действащо друго РП, което да е пречка за издаване на исканото от дружеството жалбоподател. Като не е извършил дължимите проверки и не е събрал относимите към спора доказателства ответникът е издал оспорения в настоящото производство акт в нарушение на чл.35 и чл.36 АПК. Неустановен в хода на административното производство е останал фактът за наличие на действащо друго РП, обусловило оспорения отказ. Видно от доказателствата към преписката опит за установяване на този факт е направен след издаване на процесното писмо. Видно от приложеното на лист 24 от делото писмо до „Адженда медия“ ЕООД, от дружеството е изискана информация относно актуалността на приложения към преписката договор за наем, за да се прецени валидността на разрешението за поставяне. В отговор на това писмо е постъпило уведомително писмо от 31.10.2024 г., в което е посочено, че има действащ договор за наем за рекламно съоръжение до 31.12.2025 г., същият е приложен към преписката и удостоверява валидността на РП до 22.05.2025 г. Такъв договор липсва към административната преписка и не е представен от ответника и в хода на съдебното производство, въпреки изрично дадените му указания в тази насока. Затова и на основание събраните в хода на съдебното производство доказателства съдът прие за установено, че ответникът, в чиято тежест е, не е доказал наличие на посоченото в писмото основание за издаване на отказа, а именно наличие на друго действащо РП, което да е пречка за издаване на изискуемата от оспорващия.

Като е мотивирал отказа си с РП №124/22.05.2015 г., по отношение на което в хода на административното производство не е установено, че е действащо, Гл. архитект на СО е издал незаконосъобразен акт, в противоречие с материалния закон. В хода на съдебното производство също не се установи, това РП да е действащо. Тук съдът намира, че следва да се посочи, че в хода на настоящото производство не се извършва инцидентен контрол за законосъобразност на РП №124/22.05.2015 г. Доколкото обаче това РП е посочено като основание за процесния отказ, то в тежест на административния орган е било да установи в хода на съдебното производство, че е действащо. Представените от ответника доказателства в тази насока не установяват този факт за нуждите на настоящия процес. Следователно не е установено основанието за издаване на оспорения отказ.

Но дори да бе установено, че РП №124/22.05.2015 г. е действащо, то отново откъзат би бил незаконосъобразен. Това е така, тъй като изводите на административния орган, че не са спазени изискванията на отстояния между двата рекламни елемента, не са правилни. От заключението на вещото лице по приетата по делото СТЕ се установи, че разстоянието между тях е около 67,70 м. Безспорно единият рекламнен елемент е с площ 12 кв. м, а другият с площ 24 кв. м. Вещото лице е установило също, че двата рекламни елемента са поставени върху локалното платно към Околовръстното шосе. Според заключението на вещото лице главното платно на Околовръстното шосе е път I-1 – част от европейски път Е-79. Локалното трасе към Околовръстното шосе, вкл. Южната дъга, се квалифицира като друг функционален клас – III – като локалното платно не е самостоятелен първокласен път. Съдът дава вяра на заключението в тази му част, доколкото съгласно чл.11, ал.1 от Наредба № РД-02-20/20.12.2017 г. за планиране и проектиране на комуникационно-транспортната система на урбанизираните територии, уличната мрежа се разделя на първостепенна улична мрежа и второстепенна улична мрежа. В чл.12, ал.1 от същата наредба е предвидено, че в зависимост от функционалното си предназначение улиците от първостепенната улична мрежа се разделят на 4 класа., като улици III клас са районните артерии. Съдът приема, че локалното платно попада именно в този вид улици – първостепенна улица, III клас – районна артерия. Съгласно чл.15, ал.1 от Наредбата те осигуряват транспортното обслужване на градските райони на градовете с население над 30 000 жители, както и техните връзки с улиците от по-висок клас. В тази връзка не се възприема становището на ответника, че е невъзможно локалните платна, като инфраструктурен обект, обслужващ I-ви клас улица да бъде различен клас. Именно защото е обслужваща, тази улица е различен клас, независимо, че е изградена въз основа на едно разрешение за строеж, заедно с „Околовръстен път“. До различен извод не се стига и при преценка на Приложение №2 към чл.18 от Наредбата. Доколкото двата рекламни елемента са с различна площ, съгласно Приложение №1 към чл.4, т.21 от НПОРИМДЕРДТСО, същите попадат съответно в т.2.1.2 и в т.2.1.3. Съгласно т.2.6 при определяне на разстоянието между два елемента от различен вид се изисква спазване на нормата за разстояние между елементите от по-малкия вид. За улици III клас разстоянието между елементите по т. 2.1.2 и т.2.1.3 следва да е 60 м, което се установи, че в случая е спазено. Затова и при действието на Разрешение за поставяне №262/2014 г. е било издадено РП №124/22.05.2015 г. Като е приел противното административният орган е издал незаконосъобразен отказ.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е основателна и доказана и като такава следва да бъде уважена, а оспорения отказ отменен като незаконосъобразен. В хипотезата на чл.173, ал.2 АПК преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване мотивите на настоящото решение.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК основателно се явява

своевременно направеното от процесуалния представител на оспорващия искане за присъждане на разноски. Съгласно тази разпоредба когато съдът отмени обжалвания административен акт държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт. Жалбоподателят е доказал направени разноски за внесена държавна такса от 50 лева, 500 лева възнаграждение за вещо лице и 1000 лева адвокатско възнаграждение. Съдът намира, че претендираното адвокатско възнаграждение не е прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото и обема на извършената работа. Предвид това Столична община следва да бъде осъдена да му заплати тези суми в общ размер 1550 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Отказ на вр.и.д. Гл. архитект на СО за подновяване на разрешение за поставяне на рекламен елемент по Заявление №САГ24-АХ00-321/30.04.2024 г., обективиран в Писмо Към САГ24-АХ00-321-11/02.09.2024 г.

ИЗПРАЩА преписката на Гл. архитект на СО за ново произнасяне по Заявление №САГ24-АХ00-321/30.04.2024 г. с вносител „Джей Си Деко Имидж“ АД, в 7-дневен срок, считано от влизането в сила на решението, при съобразяване мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „Джей Си Деко Имидж“ АД, [населено място] деловодни разноски в размер на 1550 /хиляда петстотин и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: